

VÁRI FÁBIÁN LÁSZLÓ

AZ UKRAJNAI
VÁLTOZÁSOKRA

*A panelben hat fok. Minek a luxus?
Plafonig ér a fűtőgáz ára.
A csapat sem éri már el a lakó,
s ha megnyitná mégis – úgy csak magára.
Létezik ennél olcsóbb halál is:
a toronyház tetején ki vagyon írva,
hány másodperc kell a becsapódásig,
s hány nap, míg megérkezel a sírba.*

*Vagy felfognak ugrás közben a varjak,
s repülni tanít az ős életösztön?
Ragadd meg szíved két marokkal,
ne hagyd, hogy véged világra jöjjön.
Létezhet értelmesebb halál is.
A Majdanra tódul százezer társad,
a mesterlövész célkeresztjében
imbolyog homlokod, mozdul a vállad,*

*teli torokkal hallgatod mégis,
a felek egymást hogyan átkozzák.
Észre sem veszik: rég nem az övék,
martalócéké már ez az ország.
Mily jó, hogy hiszünk a gondviselésben,
s a veszélytudat csak meg sem ingat.
Tápláljuk tovább, vitaminozzuk,
neveljük jövőendő hóhérait...*

*Gondokkal terhelt, emberarcú
a tél – és ráncai rettentő mélyek.
Friss hó híján a sarat csapázza
valami nyomorult, gyalogos lélek.
Kiből esett ki, nem lehet tudni.
Nincs a sóhajnak személyi száma.
Ha elvánszorog a begyűjtő helyre,
lesz-e, aki a kaput kitarja?*

KOPONYÁMBAN GYERTYA

*Uram-Atyám, a testem hova lett?
Annyi súlyom sincs már,
amivel születtem.
Elterülök csendben,
félig eleven árnyékként
egy rozsdavert kereszten.*

*A léthatár ez már,
kereszt-ágyam lebeg,
bár feküdnék inkább
vízszintes vigyázz-ban
a biztos föld embernyi
mélyében odalent,
míg miattam, fölöttem
temetőnyi gyászban
mormolnak a lombok,
száll a nyár hímpora.*

*De megpörget az Úr
a tengelyem körül,
szakadó könnyemnek
szerte pereg sója,
rezegve állok meg
a pólusok között –
okos tájolóznak
bomlott mutatója.
Elmém a delejre
mozdul, majd indul,
hogy az égtájak
jelképes jeleit rakja ki,
de a sarki fény hullámzó
függönyén át látom:
a főmemóriában
babrál valaki.*

*Baj van Uram, baj van,
én mondom neked,
valamit tenni kell,
elszalad az óra!
Elforog a föld,
elalszik gyermeked,
angyalaid sorra ki-
fektetve a hóra...*

*Add vissza inkább
testemet, Uram,
helyezd a madarat
fészkébe vissza.
Legyen az éj setét
s a levegő legyen
dermesztően hideg,
halálosan tiszta.*

*Koponyámat a föld
majd egyszer kiveti:
hadd fehéredjék
az áldott holdsüítésben!
Gyertyát állít bele
a törzsből valaki,
s kigyújtja két szemem
Istennek nevében.*